

[Statsministeren.]

overlader samtlige i løst Arbejdsforhold staaende til sig selv.

Jeg ved godt, man kan anføre den Betragtning, at dette gennemføres som en Erstatning for Store Bededag, hvor disse løst ansatte ikke tidligere fik Løn, og det er i og for sig rigtigt, men jeg har ogsaa peget paa, at der rent erhvervsmæssigt er visse Fordele for Erhvervslivet derved, at Store Bededag, der hidtil faldt paa en Fredag og derfor produktionsmæssigt virkede ødelæggende ikke alene ved, at denne Dag bortfaldt som Arbejdsdag, men ogsaa for den efterfølgende Lørdag, skal falde paa en Søndag. Der vindes en Effektivitet i Erhvervslivet derved, at denne permanente Fredagshelligdag bortfalder, det gælder for Landbruget, og det gælder i stor Udstrækning for Industrien. Det er det ene Hensyn. Det andet er det, at vi jo nu ved Lov indfører en Helligdag, og det er da rimeligt, at der tages Hensyn til den Kategori af Medborgere, jeg har talt om her. Jeg glæder mig derfor over, at den rene Afvisning med Hensyn til § 3, indtil nu i alle Tilfælde, kun er fremsat fra Venstres Side. Jeg hørte den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft sige, at han ikke var helt sikker paa, at Reglerne i § 3 var rigtigt udformet, og jeg er enig med ham i, at det kan være et Problem, om Udformningen er den rigtige eller man skal vælge en anden, og jeg skal gerne i Udvalget forhandle om en bedre Formulering, blot vil jeg bede om Medvirkning til, at selve Princippet i § 3 bliver bevaret.

Saa er der, jeg tror baade af det ærede Medlem Hr. Erik Eriksen og det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, rejst det Spørgsmaal, om man ikke kunde forenkle Tingene ved simpelt hen at gøre 5. Maj til en Helligdag, jeg forstaar altsaa en kirkelig Helligdag. Jeg har ikke noget imod, at vi taler om dette i Udvalget, men jeg forstaar oprigtigt talt ikke den dybere Mening deri. 5. Maj er en verdslig Dag og har ingen Tilknytning til Kirkens Historie eller noget som helst andet. Maaske har de ærede Ordførere andre Begrundelser end dem, der umiddelbart falder en ind, men ogsaa det kan vi tale om i Udvalget; jeg vil dog sige, at Tanken ved første Øjekast forekommer mig mærkelig.

Det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen rejste det Spørgsmaal, der ogsaa har været diskuteret i Dagspressen, om det nu er rigtigt at gøre Dagen, som det er foreslaaet, til en Dag, da man om Formiddagen har Lejlighed til Gudstjenester og Mindehøjtideligheder og der flages paa halv Stang og

man derefter lader Eftermiddagen og Aftenen være reserveret mere festlige Ting. Jeg har selv haft den Tanke ved Lovforslagets Udarbejdelse, og rent umiddelbart føler vi alle sammen, at 5. Maj bør arrangeres som Nationens Jubeldag, men naar vi nu skal lovgive om i Danmarks Historie at fastsætte en Dag, der skal være Nationens Mindedag for alt, hvad der skete fra 9. April 1940 til Befrielsens Dag, vil det efter min Mening være rigtigt at samle dette paa en bestemt Dag, en Dag, da vi mindes vore døde — og der faldt jo Landsmænd ikke alene 9. April 1940, men gennem hele Besættelsesperioden — baade de Ofre, der blev bragt den 9. April, og de Ofre, der blev bragt i Frihedskampen, de Ofre, der blev bragt paa anden Maade, alt hvad Danmark bragte af Ofre skal vi alle bøje vort Hoved for og mindes. Det skal ske paa een Dag. Den Tanke bliver ved nærmere Overvejelse rigtig. Der maa være een Dag, hvor alle Ofrene mindes, og det kan, synes jeg, ske paa den smukkeste Maade, saaledes som vi har foreslaaet det her.

Det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen gjorde den Bemærkning, at han ikke var tilfreds med § 3, idet der var en stor Kategori af Løsarbejdere, som ikke havde 30 Dages Tilknytning til en bestemt Arbejdsgiver eller Arbejdsplads, og som der derfor ikke blev taget Hensyn til. Det er jo rigtigt, men jeg kan ikke finde nogen praktisk Form, efter hvilken det skulde være gørligt og forsvarligt for Lovgivningsmagten at sige til Arbejdsgiverne, at man uden videre har at betale Løn. Jeg tror nok, man er naaet ned til det Minimum, der kan være Tale om, med den 30 Dages Frist, der er fastsat. Det ærede Medlem vil, hvis han tænker disse Ting nøje igennem, forstaa, at man kan ikke lovgive paa den Maade, at man uden videre laver en Paragraf, der siger, at en Arbejdsgiver, der beskæftiger en Mand nogle Dage om Ugen og uheldigvis har ham den 4. og skulde have ham den 5. og den 6. Maj, skal betale 4 Dages Dagløn for 3 Dages Arbejde. Lovgivningsarbejde i den Form vil ikke være muligt. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at for disse Løsarbejdere bliver der her Tale om et Offer, og jeg henviser ogsaa til, at da man skulde løse dette Problem i Norge, naaede man til den Form, jeg har foreslaaet her.

Jeg skal ikke gaa ind paa flere Enkeltheder, men skal slutte med endnu en Gang at sige Tak til de enkelte Ordførere for de velvillige Bemærkninger og for Tilsagnet om at ville medvirke til Lovforslagets Gennemførelse.